

ପାତ୍ରଙ୍କ ଦେଖିଲାଗଲା ଏହାକି

כִּי אַתְּ בֶּלְהָרֶץ אֲשֶׁר־ כִּי אַתְּ בֶּלְהָרֶץ אֲשֶׁר־ כִּי
אָפָה רָאָה לְבָרָא תְּנוּנָה וְלֹרְעֵן עַד־עוֹלָם: וְשָׂמְתִּי אֶת־ירְעֵן בְּעַפְרָן
הָרֶץ אֲשֶׁר־ אָמָר יְיָקָל אֲלֵיכָה לְמִנּוֹת אֶת־צָפָר וְאֶת־גַּם־יְרָעֵן יְמָנָה:
קוּם הַמְּהֻלָּן בָּרֶץ לְאַרְכָה וְלַרְחָבָה כִּי לֹעֲגָן אַתְּנוּנָה: וְנַאֲתָל
אַבְּרָם וְנַבָּא וְיַשְׁבֵּב בְּאַלְמִנָּה מִמְּרָא אֲשֶׁר בְּחַבְרוֹנוֹ וְבְקוּשָׁם מִזְבֵּחַ
לִיְתָה:

ד' וירא אליו הוה באלי מפרק והוא ישב פתחה האهل בהם הרים
 ב' נישא עיניו וירא והבה שלשה אנשי נזקים צלינו ראריך לערתם
 ג' פפחח האקל ויטחו ארזה: ריאמר אדרי אםנא מפאתי חן בעידך
 ד' אליגנא תעבר מעל עבדך: יקחין מאטע פום ורחתו רגלאים וקשאנ
 ה' תחת הארץ: ואקחה פתיליהם וסצדו לבכט אחר פערתו ביעל בן
 עברעם על עבדכם לאמרך בונפשה באשר דרך: קראתן ורכז

וַיָּקֹרֶא פְּרֻעָה לְאַבְרָם וַיֹּאמֶר מִהִיא תְּעַשָּׂת לֵאמֹר לְפָנָה לֵאלֹהִים
יְהֹוָה קָדְשָׁךְ לְיִדְךְ בַּיּוֹם הַזֶּה: ?לִמְהָא אַמְרָתְךָ אֱחָתִי הַוָּא וְאַחֲךָ אַתָּה לְלִכְדָּן
בְּלֹא אַשְׁתָּמָעָה וְעַתָּה הַגָּה אַשְׁתָּמָעָה קָחֵךְ וְלֹךְ: וַיַּצְוֵל עַלְיוֹן פְּרֻעָה אֲבָשִׁים וַיַּשְׁלַח
גָּוֹ אֶתְנוֹ וְאֶתְּאַשְׁתָּמָעָה וְאֶתְּבָלִי אֲשֶׁר-לֹו: וַיַּעַל אַבְרָם מִמְּצָרִים הַוָּא וְאַשְׁתָּמָעָה
בְּכֶל-אֲשֶׁר-לֹו וְלֹא-לָטַעַם הַגְּבָה: וְאַבְרָם כִּבְדָמָא בַּמְקָנָה בְּבָסָף
וּבְזָהָב: בְּלֹךְ לְמַפְעָיו מַגְנִיב וְעַד-בֵּית-אֵל עַד-הַפְּקָום אֲשֶׁר-הָיָה
ד שֶׁשְׁם אֲהָלָה בְּתַחְלָה בֵּין בֵּית-אֵל וּבֵין הַעִיר: אֶל-מִקְומֵם הַמּוֹבוֹחַ אֲשֶׁר-
עָשָׂה שֶׁם בְּרָאשָׁנָה וַיָּקֹרֶא שֶׁם אַבְרָם בְּשֵׁם יְהֹוָה:

(ב) והנה שלשה אנשים, אחד לבשר אחד שרה ואחד להפוך את סדום ואחד לרפאותה את אברהם⁹, שאין מלאך אחד ערשה שמי שליחיות¹⁰. תדע לך שבכל הפרשה הוא מזכירן בלשון רבים: ויאכלו (להלן פסוק ח), ויאמרו אליו (שם ט), ובכשוורה נאמר: ויאמר שוב אשוב אליך (שם י), ובהפייכת סדום הוא אומר: כי לא אוכל לעשות דבר (להלן יט כב), לבתוי הפה כי (שם כא). ורפא שרפא את אברהם הלא ממש להציל את לוט¹¹, והוא שנאמר: וזה בחוץאים אותו החוצה ויאמר חמלת על נפשך (שם ז), למדת שהאחד היה מציל.

עכן והתפלל שם עליהם²³. ר' ירנן שם מזבח, נתנבה שעמידין בינוי להכשל שם על עון (בג' 10).

(א) וירא אליו, לשון רש"י, לבקר את החולה, אמר רבי חמא בר חנינא יומ שליishi למילתו היה ובא הקב"ה ושאל בו: והנה שלשה אנשים. המלאכים שבאו אליו ברכות אנשים שלשה, אחד לבשר את שרה ואחד לרופאות את אברהם ואחד להפוך את סדום, ורופא שריפה את אברהם הלך משם להציל את לוט, שכן זה שתי שליחות, כי היה במקום אחד ונצעתו בו אחר כן, או ששתי החלטה.

בין בית אל ובין העיר, א"ר אלעזר לעולם
יקידם אדם תפללה לזכרה, שאלטלא
הקדרים אברהם תפללה לזכרה בין בית אל ובין
העיר, לא נשתייר מרשעיו ישראל שוריד ופלוטו.

ובספר מורה הנבוכים² נאמר כי הפרשה כלל ופרט, אמר הכתוב תחלה כי נראה אליו השם במראות הנבואה, ואין היה המראה חזאת, כי נשא עניין במראה והנה ג' אנשים נצבים עליו, ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך, וזה ספור מה שאמר במראה הנבואה לאחד מהם הגדול שבכם. ואם במראה לא נראה אליו רק אנשים אוכלים בשיר, איך אמר וירא אליו ה' ³, כי הנה לא נראה לו השם לא במראה ולא במחשבה, וככה לא נמצא בכל הנבואות, והנה לדבריו לא לשא שרה עוגנות ולא עשה אברהם בן בקר ^(ב)

תנא
מ' מאה ועשרים זקנים וכוהם כמה נבאים
תיקנו שבונה עשרה ברכות על הסדר *ח'ז'
מן' שאומרים אבות שנאמר 'חכו לה' בינה לא
אלים ומין שאומרים נבוחות שנאמר 'חכו ליה'
לה' בבר' ועו' ומין שאומרים קדושות
שנאמר 'חכו לה' כבוד שמך השוואתו לה' ^ב
בדורתךך ^א רואה ונזכר ונואלה בשביעיה אמר ר' בא
בורך שעודהין ליגאל בשביעיות לפיק'
קבועה בשביעיות והאמר מ' רב' בשבישת קולות
בשביעיות מליחמותם במלואו שביעית בז' דוד בא מליחמות נמי אתחלה רג' אלה
ח'ז'ואה ומבה ראו לובור רפואה בשמינית אמר ר' אחא מתקן שעונת מלחה
בשמינית שצירכה רפואה לפיק' קבועה בשמינית ^ב

והנה פירוש הפרשה הזאת, אחורי שאמר כי בעצם היום הזה נמול אברהם (לעיל יז כו), אמר שנראה אליו השם בהיותו חולח במליחתו, ישב ומתקרר בפתח האלהו מפני חום הרים אשר יחלישנו, וזהו זה להודיע שלא היה מתכוון לנבואה לא נופל על פניו ולא מתחפלל, וכך על פי כן באה אליו המראת הזאת. באני ממרא, להודיע המקום אשר בו נימול, וזה גליון השכינה אליו יירא כבודה' אל כל העם (ויקרא ט כג). כי מפני השתרלוות במצוות המשכן זכו לראות השכינה. ואין גליון השכינה כאן וכיון לזכותם להם מצוחה או לדבר כללו^ז. אלא גמול המזווה הנעשית כבר, ולהודיע כי רציה האלוהים את מעשיהם. ענין שנאמר אני בצדך אחות פיניך אשבעה בהקץ תמנונך (תהלים י טו). (פ. ז)

יב יג כי כה אמר ר' יהושע אנטש לשבירן נחלה מפתחה: איזהו דינך למועד
יד רופאות תעללה אין לך: קל-מאנגבין שכחויך אויהך לא זדרשו כי
טו מפתחת איזיב הפטירין מוסר אכזרי על רב צויגן עצמן חטאתייך: מה
טו עוק עיל-שבירן אנטש מקאברך על רב עזניך עצמוני חטאתייך עשיתי
טו אללה לך: לבון קל-אקליך ואבלו וכיל-ציריך כלם בשבי יכלו והוו
טו שאספיר למשטה וכיל-בעיגן אפונ לבונ: קל-עללה ארוכה לר
ונמאכוהיך ארפתקן נאמיתעה נמיין

ויאמר הרופאים שמה זו אין
ויאמר אברם אליהם ראה לך
טהרה לעלה בני וילכו שניהם יחדו ונbow אל-המקום אשר אמר-
לך האלהים נובן שם אברם את-המנורה נישר אתי-הצחים ויעקד-
את-יצחק בנו ושם אחר עלי-המנורה ממעל לעצים:

ונתתי לך, טוֹן שְׁלָא יַרְשֵׁו יִשְׂרָאֵל אֶת
ארֶץ בְּנֵעַן מִאֲכּוֹתֵיהֶם אֶלְאָ בְּזֻכָּת הַמִּילָה,
עַל מַנְתָּה כִּן נִיחַנָּה הָאָרֶץ לְאַבְרָהָם עַל שִׁיטָּה, וְעַל
כִּן נִיחַנָּה לְיַצְחָק וְלְיַעֲקֹב עַל שִׁיטָּה, וְעַל דָּבָר
זֶה צָוָה הַקָּבָיהֶת לְיַהְוֵשׁ לְיַוטֵל אֶת יִשְׂרָאֵל בְּעַת
שְׁבָאוֹ לְיַכְנֵם לְאָרֶץ, שָׁאַלְתָּא לֹא הַיְוֹ מְלוֹן לֹא
הַיְוֹ וְכוֹלִים לְהַכְנֵם לְאָרֶץ. סְבִיבָה מִתְּאַחֲרָה

וְיַקְה אָבָרֶט
אֲחִישָׁרֵי אֲשָׁרֵו וְאֲתִילּוֹת בְּנוֹ-אֲחָיו וְאֲתִיכְלִירְכּוֹשֶׁם אֲשֶׁר רַכְשׁוֹ וְאֲתִיכְ
הַנְּפָשֶׁת אֲשֶׁר-עָשָׂה בְּחָנוֹן וְצָאוֹ לְלִכְתָּה אֶרְצָה בְּגַעַן מִבָּאוֹ אֶרְצָה גַּעַן:
וְנַעֲכַר אָבָרֶט בְּאָרֶץ עַד מִקּוּם שְׁכָם עַד אַלְלוֹן מָוֶרֶת וְהַבְּנָעֵן אָז
בְּאָרֶץ: וַיַּרְא יְהוָה אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לֹאֵעֶל אָפָן אֲתִיהָרֶץ הַזֹּאת
וַיַּבְן שְׁמַנְבָּח לִיהְוָה הַנְּרָאָה אֲלֹוי: וַיַּעֲתַק פְּלַשְׁת הַרְהָה מִקְדָּם לְבִתְהִ
אֶל יְשֻׁתָּה אֲהָלָה בֵּית-אֶל מִסְמָרְתִּי מִקְדָּם וַיַּקְנִישֶׁם מַבָּח לִיהְוָה וַיַּקְרָא
בְּשָׁם יְהוָה:

جعفر بن أبي طالب

רבי שמעון בן יוחי אמרו ז' אמר מורה נזיר
תלויות בצדקה יש אברות אבירות שבל חולה הרות
ארץ מד מרפא ובשעה שופך אובידט אבטח
מן העלים תלאה הקדוש ברוך הוא בוגל וחונה

جغرافیا کے مکانی

ר"ע. אוטר י"ה שולחות הן. נאמרה עליה באונן (ימ"ס י).
זהנה עליה אונן. ונאמר אורה בטה (כט"ו) הן אמר על שפטיהם. ונאמר
עליה בלבד (ימ"ס ט) ועל בית ישראל עשל לם. ונאמר עליה בנוּך
ועל זכר. ונאמר לו (מכילתא י) הכהן לפניהם והוחת תפים.

כשה דעבשא דהאי בר נש בגין מלחה
בישיא, קר ענשיה בגין מלחה טבא דקאנטי ליריה ויכל למלאו ולא פיליל, פרושין:
כמו מה שנגען אדם על מלחה רעה, קר הוא מגש עי' מלחה טובה שבאה לידי נוכח
לומר ולא אמרה. בגין דפיגס לההוא רותא ממלא- כי פגס לרוח המדברת, שהיא
מתוקנת למלחה לנומטה, וכוללה בקדוזה

עַל-יְהוָה יְמִינֵךְ וְעַל-בְּנֵי-עֲמֹדֶךְ

רואה אבן ישראלי
הוא רואה ישראל המתקיים בין האומות כמו אבן. קירה או
בלתי קירה⁹⁷, המתקיימת לאורך ימיים. בunning "התגורת אבן די-
לא בידין, ומהתצלמה על רגלויה" (דניאל ב' לד), והם ישראל,

הנשכני ללבו לא רק לשביטים דרור זילאטיים פקחיקות: לא רק א' שונת מצבו ליהוה ויום נגמר לאילתו לבם בילאים: ב' לשוטם ולאבגוי ציון למתח' להם פאר תחת אפר שמן ששון תחת אבל: ג' מעיטה תהלה סתמה רוח באה וקורה להם אייל הצדק מטע יהוה להרפהא:

תְּמִימָנָה

...ונתן לך חלק למטה ? בארץ
הקדושה, בעבור טוילת הילא שבתוכה, ועתידותם בפי ושם עאל
לאלט בארץ, והקדושות בעוראה ויקום מודרך ומן רב.
כמו שומריה שלות ויקנית בלו שליטות, וזה ישבנו
לכני ושוראל מלשוג למוקטם. עיר קורתכלות וכות חזיא של
בני ושמעאל, ועתידותם בני נשתגאען לענורא מלחתה וחוקות
בעילם.

רִמְעָלָה בְּנֵי כו ? א

ישראל מעל בתרשים נויה עכון בונרמרטן בז'וינקיידן הוועיר רוח למלטה יהודית
מן-ההרים נויה אַרְצָה בענין ישראל. ווועלח' הוועש אַנְשִׁים מירידין
השי אלר עס-יבטייט אַן פֶּרְדָּם לברית-אַל ויאמר אליהם לאמר עלן
וירגלו את-הארץ ווועל האנשיט נוירגלו את-העדי: וישבו אַל-יְהוּשׁ
וראמינו אַל-יְהוּשׁ אל-יעל כל-העם באלאפיטים איש או קשלש אל-פיטים איש
ויעלה וויכסו את-העדי אל-תונעיש טאה אַת-קְלִילְהָעֵם כי מעת הפה: ווועל
מן-העם שמה בפלשת אל-פיטים איש ווילס? לפני אַנְשֵׁי העדי: ווילס מהם
אנשוי העדי כשלשים וששה איש ווירדטום? לפני השער עד-השברים
וינקוטם במיריך וויפס לבב-העם וויקו למלט: ווילע ווושע שמלאתיויף
על-פינוי ארץאה לךני ארנון יהוה עד-הערב היא וויקני ישראל ווועל ווועל
עפר על-ראשם: נויאמר יהוּשׁ עֲתָה! אַדְנֵי יהוּה? מה העברת העבר
את-הצאים תה' אמר-הקדון למת אַתְּנוּ בֵּין האמרי לה-הקדון
ולוחוואלנו וושב בעבר הירדן: כי אַדְנֵי מה אמר-הקדון אשר הקדן
ישראל ערף לפניו אַיְזָה: ווישמעו הקבוצין וכל ישביה הארץ
ווקבי עליינו והבריתו את-שפטנו פון-הארץ ומה-יתעשה לשפיה
הגדול: נויאמר יהוּה אל-יהוּשׁ אם אל לטה זה אַתָּה
ו-בפל על-פינוי: הטא ישראל וגט עברו את-בריתך אשר צויתך אומט
ו-בגט קלחו מ-ההרים וגט גנבו וגט כחשׁי וגט עמך בכליהם: ולֹא יכלו
בנין-ישראל ליקום לפני אַיְזָה ערך: פנו לפני אַיְזָה כיהן לתרם
לא אומסיך להזות עמקם אם לא משמידו הרים מקרכקס: גם קדש
את-העם ואמרך התקדשו למחר כי כל-אמר יהוּה אלהי ישראל
חרם בקרבן ישראל לא חובל ליקום לפני אַיְזָה עד-הסירקס:

יעלו עפר על ראמם. ירא אלעוז החצילה טכרים וכוח של אברודם אבינו שנאנפער יהאנכרי עפר ואפר אמרו כלום בנה מובה אברודם בעי אלא בשבייל שלא יפלו בנוי בעי: **הנץ נטן**

כ ריחת הארץ אליהם בארץ עניין:

(ב) קרא אפריד. כל שם אכזרי או חרוץ וצחק שנא' בהם אפריד. אברחם שנאמר ואני עפר ואפר. יצחק כאפר על נבי המזבח ואפרים משמע שמי אפרdot. ולכך נקראו ישראל על שם אפרם שנא' בין יkid לי אפרדים:

שנו רבותינו בשעה שטולך המשיח בא עומר על גג בית המקדש
והא משמעו להם לישראל ואומר לנו הנען גאלתיכם .
ואם אין אתם מאמינים ראו באורי שורח עליהם שנאמר קומי אורה
כי בא אורך ובבודה ה' עלך רוח וועליכם בלבד רוח ולא על עובי
אלילם שנאמר כי תהנה החתן יכבה ארץ .